

Et. 149.
376

Ulkäs.

Sulla ja keelmatä öö-moad
pidada, aga keel pole mette,
ärga tulga, - muin foab pea
muhka väetud. Mees mötles et,
moal-u parafast veel viisteifand
kopines äh, libad fise, keelma
ometi öö-beele fihlufe meija
rapinu fise liha. Tä läel fise
ning pulgas öö ik. Omingu
omadisota viisteifand kopines
väija ning pani pätanad jälle
laubma.

Ühda tuli-dale fihine famma
mäanna mets jälle vada. Mees ja
ääres oli jälle maia ning maia
ugf kobia oli ühda famma
jälle kirjutud. Keel viisteifand
kopines on, se väib fija fise sulla
ja öö-moad pidada, aga keel pole
mette, ärga tulga, muin foab
pea muhka väetud. Mees oli mehel
peenike pääs. Taal-is ole mette
aga rossi änam tagus. Aga eusef
lihad, nii kött pide mette et,
et iron tuleb peale. Mees mötles
et, foaga mis foab väi tulga mis
tuleh ma liha inka fise. Läel

fise ja pulgas öö rahulift äle. ^{149. Et.}
Omingu tabdisota jälle ää minna ^{377.}
aga peronees nips. Ahagafat-ja
paha koa? Mees ütles et, rosal
pole mette rossi. Teise mooga
mis-da tahate. Peronees ütles
fise et, ja oled rüüd vana veonu
mees, mis foab funnis-niud teha?
Elarna jäta me-find küll, aga ää
mees last-find mette et jääs
elurs daes fija, ning kuifa tahad,
kolitofa koa naife väitta. Mees
fuidis jelleja. Kõnust naife paia
taa-s et änam fise mette ja
mis foab paromatais elus elud.
Ta oli jälle famma oli felle pääva
foab, - löbia tuli väde. Tä läel
ostele magama ja waata ulu!
Foale tead üel vana naife roidlu
juure. See oli nii krotfus ja riidud,
et mehe fida fihes läinina aenal. Pöörin
ob ja viimre ligund veel! mettes
mees; jää-ma änam fija mette.
Soand väin afi waas jäand, fahyast
ugfist väija ning andis jalgadale tuud.
Ühda tuli-dale ning joudis juba teise-
roosse mehe ääre. Koidu puidel
citis-ta õnnaft ühe mäanna alla